

Bill W.-nak a Grapevine című folyóiratban megjelent cikkei, vagy azok kivonatai közül több is megjelent az AA Konferencia által jóváhagyott pamfletekben. Ezeket foglalja össze a „The language of the heart – Bill W.’s Grapevine Writings” („A szív nyelvén – Bill W. Grapevine Írásai”) című könyv, melyet a Grapevine kiadó tett közzé 1988-ban. (The AA Grapevine, Inc. New York, 1988.) Az alábbiakban ebből olvashattok részleteket az AA névtelenségi elvével, annak létrejöttével kapcsolatban. Az írás eredeti címe: „A Tradition Born of Our Anonymity” („A Névtelenségi Hagyományunk Születése”), 1946 januárjában jelent meg a Grapevine-ban, s a fent idézett könyv 15-18. oldalain található.

A Tizenkettedik Hagyomány Születése (Bill W., 1946 január)

Meggyőződésünk, hogy az elkövetkező években az anonimitás elve Hagymányaink létfontosságú részévé fog válni. Gyakorlati jelentőségét már ma is érzékeljük. Ám még fontosabb számunkra az az érzés, ami a „névtelenség” szó óriási spirituális jelentőségéből fakad. Szelíd határozottsággal emlékeztet bennünket arra, hogy az elvek mindig fontosabbak, mint a személyek; hogy lemondunk a nyilvánosság előtti személyes dicsőségről; hogy közösségünk nem csupán prédikálja, hanem valóban gyakorolja az alázatos szerénységet. Aligha lehet kétséges, hogy a közösségi kapcsolatainkban való névtelenség gyakorlása már eddig is komoly hatással volt ránk, és a külvilágban élő, több millió barátunkra. Az anonimitás közösségi kapcsolataink politikájának sarokköve.

Az AA történetének különleges epizódja ennek az elvnek a megszületése, s hagyományainkba való beépülése. A *Névtelen Alkoholisták* című könyv megjelenése előtti években még nem volt nevünk. Névtelen, formátlan közösség voltunk, a felépülés alapvető elvei folyamatos vita és vizsgálat alatt álltak, csupán iszákosok egy olyan csoportja voltunk, akik a szabadulás felé vezető utat igyekeztek kitapogatni. Miután megbizonyosodtunk arról, hogy jó úton járunk, elhatároztuk, hogy egy könyvben fogjuk elmondani a jó hírt más alkoholistáknak. A könyv úgy alakult ki, hogy összeírtuk leglényegesebb tapasztalatainkat. Az eredmény több ezer órán át tartó vitáink végterméke. Valóban mindannyiunk közös hangját, szívét és lelkiismeretét jelenítette meg, azokét, akik az AA úttörői voltak annak első négy évében. A megjelenés napja közeledtével egyfolytában azon törtük az agyunkat, hogy megfe-

elő címet találjunk a kötetnek. Legalább kétszáz lehetőség jött szóba. Szinte mást se csináltunk már, mint címeket találtunk ki, és azokról szavaztunk. Végül a viták és érvelések eredményeként mindössze két cím maradt, amelyek közül választanunk kellett. Új könyvünk címe „A kiút”, vagy „Névtelen Alkoholisták” legyen? Ez volt a végső kérdés. Az utolsóként szavazók az Akron-i és a New York-i csoportok voltak. Szűk többség a „A kiút” cím mellett döntött. Ám közvetlenül mielőtt megkezdtük volna a nyomtatást, valaki felvetette, hogy más könyvek is létezhetnek ugyanilyen címmel. Egyik régi társunk (a kedves öreg Fitz M., aki akkoriban Washingtonban élt) átment a Kongresszusi Könyvtárba, hogy nyomozzon egy kicsit. Pontosan tizenkét könyvet talált „A kiút” címmel. Amikor ez kiderült, beleborzongtunk a gondolatba, hogy mi lennénk a „tizenharmadik kiút”. Végül a választás a „Névtelen Alkoholisták”-ra esett. Így kapta nevét könyvünk, közösségünk, és ahogy most kezdjük látni, a legnagyobb spirituális jelentőségű Hagyományunk. Isten titokzatos módon hajtja végre csodáit!

A *Névtelen Alkoholisták* című könyvben mindössze három utalás található az anonimitás elvére. Első kiadásunk előszavában ez áll: „Nagyrészt üzletemberek és szakemberek vannak köztünk, és nem tudnánk folytatni munkánkat...” és „Kérjük tagjainkat, hogy amikor a nyilvánosság előtt vagy a médiának nyilatkoznak az alkoholizmusról, ne említsék nevüket, hanem csak a ‘Névtelen Alkoholisták’ tagjaként mutatkozzanak be...”, végül „Nyomatékosan kérjük a sajtót is, hogy tartsa tiszteletben ezt a kérést, mert különben igen hátrányos helyzetbe kerülünk”.

A *Névtelen Alkoholisták* 1939-es megjelenése óta több száz AA csoport alakult. Mindegyikük felteszi a kérdéseket: „Milyen értelemben kell névtelennnek lennünk?” illetve „Végül is mire jó ez a névtelenségi elv?” Lényegében minden csoport a saját értelmezése mellett dönt. Természetesen továbbra is vannak közöttünk jelentős nézeteltérések. Hogy anonimitásunk mit jelent, és meddig kell ebben a vonatkozásban elmennünk, ezek még megválaszolatlan kérdések.

Bár már nem félünk az alkoholizmus stigmájától úgy, ahogy azt korábban tettük, még mindig vannak olyan személyek, akik rendkívül érzékenyek a velünk való kapcsolatukat illetően. Néhányan álnéven mutatkoznak be. Mások arra kérnek, hogy esküdjünk meg a legmélyebb titoktartásra. Attól tartanak, hogy az Anonim Alkoholistákhoz fűződő kapcsolatuk alááshatja üzleti vagy társadalmi helyzetüket. A véleményeskála másik végén azok vannak, akik szerint az anonimitás

gyermeteg ostobaság. Kötelességüknek érzik, hogy a háztetőkről is AA tagságukat kürtöljék világgá. Arra hivatkoznak, hogy az AA közösségben számos neves, akár országos hírnevű társunk is található. Miért ne kamatoztathatnánk javunkra személyes presztízst, amint azt bármely más szervezet tenné?

E szélsőségek között számos további árnyalat is megtalálható. Egyes csoportok, különösen az újonnan alakultak, úgy viselkednek, mint a titkos társaságok. Tevékenységüket még barátaik előtt is igyekeznek leplezni. Azt sem engedik, hogy lelkészek, orvosok vagy akár saját feleségeik megjelenjenek gyűléseiken. Ami a sajtó meghívását illeti - nos, az szóba se jöhet! Más csoportok úgy érzik, hogy különféle közösségeknek mindent tudniuk kell az Anonim Alkoholistákról. Bár neveket nem tesznek közzé, minden lehetőséget megragadnak, hogy csoportjuk tevékenységét reklámozzák. Időnként nyilvános, vagy félig nyilvános találkozókat tartanak, ahol az AA-sok név szerint jelennek meg. Ezekre az összejövetelekre gyakran orvosokat, papokat, illetve köztisztviselőket hívnak meg előadónak. Néhány AA tag már teljesen elhagyta névtelenségét. Nevük, arcképük és tevékenységük szerepelt a nyomtatott sajtóban. Az is előfordult, hogy AA tagként nevüket adták a tagságukról szóló cikkekhez.

Összefoglalva, bár teljesen nyilvánvaló, hogy legtöbbünk hisz az anonimitásban, az elv gyakorlati alkalmazása nagyon eltérő lehet. Természetesen minden egyes egyénnek vagy csoportnak saját joga kell, hogy legyen, hogy tetszése szerint kezelje saját névtelenségét. De ahhoz, hogy ezt értelmes módon tegyünk, meg kell győznünk magunkat arról, hogy ez az elv a gyakorlatban mindannyiunk számára hasznos; valóban be kell látnunk, hogy betartásán az Anonim Alkoholisták jövőbeni biztonsága és hatékonysága múlhat. Ezután mindenkinek el kell döntenie, hol húzza meg a határvonalat – milyen mértékig tartsa be az elvet saját ügyeiben, s meddig mehet el saját névtelenségének feladásában anélkül, hogy az Anonim Alkoholisták egészét sértené.

A legfontosabb kérdés az, hogy hol jelöljük ki azt a pontot, ahol a személyiség szerepe elhalványul, és névtelenségre van szükség? Ami azt illeti, napi kapcsolatainkban kevesen vagyunk névtelenek. Ezen a szinten azért hagytunk fel a névtelenséggel, mert úgy gondoljuk, hogy barátainknak és munkatársainknak tudniuk kell az Anonim Alkoholistákról, és mindarról, amit mi ettől a közösségtől kaptunk. Attól a rettegéstől is meg akarunk szabadulni, hogy beismerjük alkoholizmusunkat. Noha nyomatékosan kérjük az újságírókat, hogy ne fedjék fel

kilétünket, gyakran beszélünk félnyilvános összejöveteleken a saját nevünkben. Hatást szeretnénk gyakorolni a hallgatóságra azzal, hogy alkoholizmusunk olyan betegség, amelyről már nem félünk nyíltan beszélni senki előtt. Ez eddig rendben van. Ám ha ezt a határt túllépjük, akkor egész biztosan örökre elveszítjük az anonimitás elvét. Ha minden AA tag szabadon közzétenné nevét, fényképét és történetét, akkor hamarosan a személyes nyilvánosság hatalmas orgiájába fulladnánk, amelynek nyilvánvalóan semmi sem szabna gátat. Nem ez az a pont, ahol meg kell húznunk a határvonalat?

Ha engem az anonimitás elvének rövid összefoglalására kérnének, az a következőképpen hangzana:

1. Minden egyes AA tagnak saját joga eldönteni, hogy milyen mértékű személyes névtelenséggel veszi körül magát. AA társainak tiszteletben kell tartaniuk ezt, és segíteniük kell ennek megőrzésében.

2. Ugyanakkor, az AA tagnak tiszteletben kell tartania csoportjának az anonimitással kapcsolatos felfogását. Ha csoportjának tagjai szigorúbb névtelenséget kívánnak meg, mint ő maga, akkor hozzájuk kell igazodnia mindaddig, amíg meg nem változtatják nézőpontjukat.

3. Nagyon ritka kivételektől eltekintve általános hagyomány, hogy az Anonim Alkoholisták egyetlen tagja sem teszi közzé nevét vagy fényképét (az Anonim Alkoholisták tevékenységével összefüggésben) semmilyen közmédiában vagy rádióban. Ez természetesen nem korlátozza nevének szabad felhasználását más nyilvános tevékenységeiben, feltéve, hogy nem fedi fel az AA-hoz fűződő kapcsolatát.

4. Ha valamilyen rendkívüli okból, az AA egészének érdekében egy tag kívánatosnak tartja névtelenségének teljes feladását, ezt csak helyi csoportja idősebb tagjaival való konzultációt követően tegye meg. Ha AA tagként meg akar jelenni az ország nyilvánossága előtt, ezt jeleznie kell központi irodánknak (GSO).

Természetesen ezekre a kijelentésekre egy pillanatra sem tekintek úgy, mint kötelező szabályokra vagy előírásokra; csupán ajánlások a jövőbeni hagyományok kialakítása szempontjából. Végző soron minden AA tagnak saját lelkiismeretét kell megvizsgálnia. Ha egyértelmű hagyományt akarunk kialakítani az anonimitásról, akkor azt csak a szokásos módon tehetjük meg: ki kell próbálni, le kell tesztelni, meg kell vitatni a közösségben, és meg kell egyezni róla. A további viták ösztönzése érdekében a Grapevine egyik számában szeretném áttekinteni tapasztalatainkat az anonimitással kapcsolatban. Nincs kétségem afelől, hogy végül meg fogjuk találni a megfelelő válaszokat.